

## USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Víta Pejška a JUDr. Aleny Pokorné ve věci

žalobce: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395  
sídlem Štrosova 272, 530 03 Pardubice  
zastoupena advokátem Mgr. Radomilem Mackem  
sídlem Pod Slovany 1888/12, Praha 2

proti

žalované: [REDAKCE], narozená dne [REDAKCE]  
bytem [REDAKCE]

**o zaplacení 155 000 Kč s příslušenstvím,**

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 11. 2021 č.j. 106 C 18/2015-318

**takto:**

- I. Rozsudek okresního soudu se mění tak, že soud schvaluje smír tohoto znění:**
- II. Žalovaná se zavazuje zaplatit žalobci částku 75.500 Kč v pravidelných měsíčních splátkách po 3.000 Kč splatných vždy do každého posledního dne v měsíci počínaje říjnem 2025.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním ani před odvolacím soudem.**

**Odůvodnění:**

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl návrh, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 155 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z této částky od 25.09.2013 do zaplacení (výrok I.) a žalobci uložil nahradit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 131 737,50 Kč k rukám (tehdejšího) právního zástupce žalované Mgr. Pavla Střelečka, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
2. Žalobce podal proti žalované návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že dne 1.4.2011 uzavřel se žalovanou pracovní smlouvu na dobu neurčitou, na základě níž nastoupila výše uvedeného dne ve společnosti Czech Auto Pardubice s.r.o. jako vedoucí provozovny. V souvislosti s výkonem této práce byla současně s žalovanou uzavřena dohoda o hmotné odpovědnosti, v rámci níž žalovaná přebrala odpovědnost za svěřené hotovostní finanční prostředky žalobkyně a finanční prostředky na bankovním účtu žalobkyně č. [REDAKCE], vedeném u [REDAKCE]. Dne 6.4.2011 navíc [REDAKCE] žalobkyně paní [REDAKCE] zmocnil žalovanou k tomu, aby činila takové právní úkony, které je za společnost oprávněn činit pouze jednatel. V lednu 2013 se žalovaná rozhodla z žalující společnosti odejít. V souvislosti s ukončením svého pracovního poměru vypracovala žalovaná ke dni 21.1.2013 předávací protokol, podle něhož měla k tomuto datu odevzdat z bazarové pokladny hotovost ve výši 124 Kč, z hotelové pokladny 4 117 Kč a dále svazek hotelových klíčů, svazek klíčů bazarových včetně dálkového ovládání a náhradního klíče od trezoru. Vzhledem k tomu, že [REDAKCE] žalobce nebyl v období od 23.11.2012 do 14.6.2013 ve společnosti fakticky přítomen, předala žalovaná uvedené finanční prostředky a věci zástupkyni žalobce paní [REDAKCE]. Ta odmítla předávací protokol podepsat, neboť se domnívala, že předávaná hotovost z pokladny neodpovídá Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

skutečnému stavu a v pokladně by se měla nacházet daleko vyšší finanční hotovost. Fakticky žalovaná ukončila svoji činnost ve společnosti již dne 21.1.2013, avšak pracovní poměr s žalovanou byl ukončen dohodou dne 18.2.2013. Po odchodu žalované ze společnosti byla provedena kontrola finančních dokladů a účetnictví žalobce, při níž bylo mj. zjištěno, že 21.1.2013 byla z výše uvedeného bankovního účtu vybrána v hotovosti částka 155 000 Kč. V rozporu se skutečností byla v pokladní evidenci tato částka vykázána jako příjem pokladní hotovosti, datovaný dnem 21.1.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „převod z banky“ a následně jako výdaj z pokladní hotovosti datovaný dnem 21.1.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize [REDAKCE] – [REDAKCE]“, podle něhož měly být uvedené finanční prostředky vyplaceny paní [REDAKCE] (sestře [REDAKCE] žalobkyně). Ta však [REDAKCE] žalobce sdělila, že žádné finanční prostředky v předmětné době od žalované neobdržela. Žalobce podal dne 18.11.2013 na žalovanou trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry. Žalovaná byla nejprve rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích nepravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody a náhradě škody ve výši 409 070 Kč, odvolacím soudem byl tento rozsudek změněn a žalovaná byla obžaloby zproštěna. Žalobce se do trestního řízení řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody přihlásil. Nyní uplatňuje svůj nárok na náhradu škody proti žalované po dvou měsících poté, co se dozvěděl o výsledku adhezního řízení. K námitkám žalované uvedl, že existence schodku může být prokazována již tím, že je prokázáno, že zaměstnanec prokazatelně převzal hodnoty svěřené mu k vyúčtování. Absence dokladu o vyúčtování svěřených hodnot, pak může vést k závěru o vzniku schodku, aniž by bylo nutno vést dokazování, např. k provedení inventur apod. Pro případ, že by soud věc posuzoval podle ustanovení o obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli, žalobce uvedl, že je nesporné, že žalovaná peněžní částku 155 000 Kč z jeho účtu vybrala.

3. Žalovaná s návrhem nesouhlasila a navrhla jeho zamítnutí. U žalobce byla zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne 1.4.2011, nikdy však se žalobcem neuzavřela žádnou dohodou o hmotné odpovědnosti, dohodu o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování nikdy nepodepsala. Uvedla, že [REDAKCE] žalobce, pan [REDAKCE], podal na žalovanou v dřívější době trestní oznámení a v rámci trestního řízení bylo žalované mj. kladeno za vinu, že žalobkyni údajně vybrala z bankovního účtu částku 155 000 Kč a tuto si ponechala pro svoji potřebu. Krajský soud jako soud odvolací dospěl k názoru, že peníze z pokladny žalující společnosti byly využívány [REDAKCE] společnosti panem [REDAKCE] za pomoci paní [REDAKCE] i k osobním věcem samotného pana [REDAKCE] a stejně tak tomu bylo i ohledně této částky. Žalovaná potvrdila, že částku 155 000 Kč z bankovního účtu skutečně vybrala a uvedla, že tuto předala paní [REDAKCE]. Z odůvodnění trestního rozsudku vyplynulo, že tato osoba uvedenou částku s velkou mírou pravděpodobnosti převzala a jen nezapsala, že tyto prostředky následně z pokladny společnosti převzala pro potřeby [REDAKCE]. V trestním řízení vyplynulo, že [REDAKCE] mohla i v jiných případech běžně disponovat s hotovostí v pokladně provozovny společnosti, mohla peníze do pokladny vkládat ale i vybírat. Žalovaná uvedla, že tuto částku si pro svoji potřebu neponechala. Zaměstnavatel prostřednictvím [REDAKCE] běžně umožňoval jiným osobám, zejména paní [REDAKCE], aby manipulovala s penězi v pokladně, měla k nim přístup. Proto nemůže být ani v případě, že by byla dohoda o odpovědnosti platně uzavřena, jakkoli dovozována odpovědnost žalované za případný schodek v pokladně společnosti. Současně žalovaná poukázala na to, že při vzniku dohody o odpovědnosti, datované dnem 11.5.2012, ani při zániku jejího pracovního poměru nebyla provedena žádná inventarizace. Žalovaná uvedla, že žaloba není důvodná, a i v trestním řízení bylo najisto postaveno, že částku 155 000 Kč nezpronevěřila a tuto částku si neponechala.
4. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. 3. 2020 č.j. 21 Cdo 3908/2019-235 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 6. 2019 č.j. 18 Co 83/2019-209, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 6 C 18/2016-185, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně a žalobkyni bylo uloženo, aby žalované nahradila náhradu nákladů řízení. Dovolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí, Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

kterým věc vrátil k dalšímu řízení krajskému soudu, uvedl, že z principu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu vyplývá, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkonů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil a neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, případně zaviněním jiného zaměstnance. Ve vztahu k náhradě škody ukládá zákon zaměstnanci povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Soudní praxe dovodila, že majitel účtu není vlastníkem peněžních prostředků uložených na účtu (ty jsou v majetku banky), přičemž nároky majitele účtu spočívají v tom, aby podle jeho příkazu nebo příkazu jiných k tomu oprávněných osob byly z peněžních prostředků na účtu uskutečněny výplaty nebo platby, představuje pouze „pohledávku z účtu u peněžního ústavu“. Je zřejmé, že „majitel účtu“ je věřitelem pohledávky z účtu u peněžního ústavu. Pokud tedy žalovaná peněžní prostředky z účtu obdržela, obdržela je jako ten, kdo byl věřitelem (žalobkyní) k tomu pověřen, přičemž není pochyb o tom, že tak činila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. Nelze ani pominout skutkovou verzi (naznačovanou žalobcem), že žalovaná vybírala peníze z účtu s úmyslem je vůbec nepoužít ve prospěch žalobce. Takový výběr finančních prostředků z účtu již s plněním pracovních povinností žalované nijak nesouvisel, postrádal by jakýkoliv vztah k plnění pracovních povinností žalované. Dovolací soud uvedl, že pokud odvolací soud dovozoval ze zjištění o naprosto chaotickém vedení společnosti žalobkyně a o chaosu v pravidlech o nakládání s finančními prostředky žalobkyně, že žalobkyně neprokázala ani porušení konkrétní povinnosti žalované, pak uvedené vypovídá pouze o tom, že existují důvody pro omezení případné odpovědnosti žalované, ať již z důvodu, že škoda byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, nebo zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele. Nevypovídá však ničeho o porušení povinnosti žalované. Současně dovolací soud uvedl, že odvolací soud rezignoval na regulérní zjištění toho, jaký byl následný osud vybraných peněžních prostředků a jeho závěr o tom, že žalovaná žádnou právní povinnost neporušila, je předčasný.

5. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 6. 2020 č.j. 18 Co 83/2019-245 byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 106 C 18/2016-185 a věc byla okresnímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud poukázal na závaznost právního názoru Nejvyššího soudu a s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1924/2013 uvedl, že ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby byly splněny všechny předpoklady současně. Nedodržení zásad obecné pracovněprávní prevence může znamenat porušení právní povinnosti, které v případě vzniku škody zakládá za splnění zbývajících předpokladů obecnou odpovědnost za škodu podle § 250 zákoníku práce, ale tento závěr neplatí paušálně bez dalšího. Zaměstnanec je obecně povinen zachovávat při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který je způsobilý zabránit či alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na zdraví a majetku. Volba vhodného opatření na ochranu majetku zaměstnavatele v konkrétních podmínkách závisí z povahy věci na zaměstnanci samotném, na jeho úvaze, jak v konkrétní situaci majetek zaměstnavatele zabezpečí. Měřítkem správnosti závěru o porušení obecné prevenční povinnosti zaměstnancem z tohoto hlediska nemůže tedy být bez dalšího samotná skutečnost, že přes přijaté zabezpečení ke vzniku škody ex post došlo, neboť nesprávnost dříve zvoleného způsobu zabezpečení majetku zaměstnavatele by byla odvozována od škodní události, která nastala posléze. Zaměstnanci dle názoru Nejvyššího soudu lze vytýkat porušení obecné prevenční povinnosti, nepočíná-li si vzhledem ke konkrétním pracovním podmínkám, i k dané časové a místní situaci tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku. Závisí-li způsob plnění obecné prevenční povinnosti zcela na úvaze zaměstnance, lze mu vytýkat porušení této povinnosti, jestliže je jeho počínání ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností. Samotná skutečnost, že zaměstnanec měl možnost volby jiného (možná vhodnějšího) postupu, a že přes zaměstnancem zvolené opatření, které nebylo ve zjevném

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

rozporu s obecnou zkušeností, ke vzniku škody na majetku přesto došlo, závěru o porušení obecné prevenční povinnosti nepostačuje. Odvolací soud uvedl, že vzhledem k jednání žalované, která vybrala v hotovosti peněžní prostředky z účtu žalobce u banky, je buď činností jíž žalovaná nesledovala z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů a nelze uplatnit odpovědnost za škodu podle § 250 odst. 1 zákoníku práce, nebo šlo o jednání v souvislosti s plněním pracovních úkolů, a potom přichází v úvahu obecná odpovědnost zaměstnance za škodu podle § 250 zákoníku práce s odkazem na povinnost zaměstnance dle § 249 zákoníku práce ve spojení s § 301 zákoníku práce. V dalším řízení bude okresní soud zkoumat osud vybraných peněžních prostředků a objasní povahu účasti na provozu žalobkyně ze strany paní [REDAKCE], která je v žalobě označována jako „zástupkyně žalobce“ a sama vypovídala, že z pověření [REDAKCE] žalobce (svého bratra) měla na firmu v jeho nepřítomnosti dohlížet. Odvolací soud uvedl, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil. Neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele případně zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele, když je třeba hodnotit, zda škoda byla způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele. Současně odvolací soud poukázal na to, že zaměstnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance a nejde-li o škodu způsobenou úmyslně, pak zákoník práce výši požadované náhrady škody podle § 250 limituje čtyřapůlnásobkem jeho průměrného měsíčního výdělku.

6. Okresní soud měl v dalším řízení prokázáno a mezi účastníky za nesporné, že k datu 21.1.2013 byla žalovaná zaměstnankyní žalobce a z titulu svého funkčního zařazení a na základě pověření [REDAKCE] žalobce měla v rámci své pracovní činnosti dispoziční oprávnění k účtu č. [REDAKCE], který byl veden u [REDAKCE]. V řízení bylo zprávou [REDAKCE] prokázáno, že z tohoto účtu provedla žalovaná dne 21.1.2013 ve 14:01 hod. výběr částky 155 000 Kč.
7. Žalobce tvrdil, že nárok na zaplacení uvedené částky vyplývá z dohody o hmotné odpovědnosti, která byla účastníky uzavřena dne 11.5.2012. Žalovaná uvedla, že podpis na této listině vypadá sice jako její podpis, ale jedná se o kopii jejího podpisu z listin, které pro žalobkyni v minulosti podepisovala. Současně uvedla, že žádnou takovou listinu nikdy nepodepisovala a poprvé ji viděla až v rámci jednání účastníků, které se uskutečnilo po ukončení jejího pracovního poměru u žalobkyně. Důkazní břemeno, ohledně podpisu žalované na sporné listině, leželo na žalobci, která z existence této skutečnosti pro sebe vyvozovala příznivé právní důsledky. Bylo proto procesní povinností žalobce, aby nejen tvrdil, ale aby také prokázal, že dohodu o hmotné odpovědnosti žalovaná podepsala. Vzhledem k tomu, že žalobci se v řízení nepodařilo prokázat uzavření písemné dohody odpovědnosti za svěřené hodnoty, nebylo možno vyhovět návrhu žalobce, pokud se plnění domáhal právě z titulu schodku na svěřených hodnotách.
8. Žalobce následně tvrdil, že žalovaná nese odpovědnost za škodu ve výši žalované částky, a to z titulu obecné odpovědnosti. Se znalostí toho, že v případě škody způsobené z nedbalosti nesmí výše požadované náhrady škody přesáhnout částku rovnající se čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance, přišel žalobce s verzí, že žalovaná vybírala peníze z účtu žalobce s úmyslem tyto vůbec nepoužít ve prospěch žalobce, tedy že výběr finančních prostředků z účtu žalobce nepředstavoval plnění pracovních povinností žalované. K tomu okresní soud uzavřel, že pokud žalovaná vybírala peněžní prostředky z účtu žalobce, pak je obdržela jako ten, kdo byl žalobcem k tomu pověřen a žalovaná tak učinila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. V případě, že by žalovaná jakožto zaměstnanec žalobce nesledovala při výše popsaném jednání a činnosti plnění pracovních povinností, pak by takové její jednání bylo považováno za trestné jednání páchané v přímém úmyslu na úkor zaměstnavatele. Žalovaná byla v rámci trestního řízení zproštěna obžaloby, z čehož zcela jasně vyplývá, že její jednání představovalo plnění pracovních povinností a úkolů, a případná škoda při tomto jednání vzniklá má povahu pracovněprávního nároku. Z důkazů provedených v tomto řízení i ze závěrů trestního řízení lze

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

dovodit, že provedení výběru finančních prostředků z účtu žalobce představovalo ze strany žalované plnění jejích pracovních úkolů. Pokud by toto jednání žalované nebylo plněním pracovních úkolů a povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu uzavřeného mezi žalobcem a žalovanou, šlo by o činnost, která by byla hodnocena v rámci trestního řízení nikoliv zproštěním obžaloby. Lze tedy uzavřít, že jednání žalované bylo plněním jejích pracovních úkolů a odpovědnost žalované je třeba posuzovat podle ustanovení § 250 zákoníku práce s tím, že žalobcem tvrzená škoda má povahu pracovněprávního nároku.

9. Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu je porušení pracovních povinností zaměstnance, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody a zavinění na straně zaměstnance. K tomu, aby mohla vzniknout povinnost k úhradě škody, je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně, když při absenci kteréhokoliv z nich nárok, a tedy ani povinnost zaplacení, nevzniká. Žalobci se nepodařilo prokázat, že by byly splněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované. Jak vyplynulo ze zprávy [REDAKCE] z účtu, jehož majitelem byla v rozhodném období žalobkyně, byly v době předcházející výběru žalované částky prováděny vklady a výběry hotovosti, a to bez bližšího označení původu těchto vkladů a důvodů prováděných výběrů. Výpověďmi v řízení slyšených svědků i dalšími provedenými důkazy měl okresní soud prokázáno, že ačkoli se jednalo o účet, jehož majitelem je právnická osoba, byly na tento účet prováděny vklady a z tohoto účtu byly prováděny výběry i takových finančních prostředků, které nenáležely majiteli účtu. K vedení účetnictví a toku finančních prostředků na předmětném účtu a provádění plateb v žalující společnosti byl proveden důkaz výsledkem svědkyně [REDAKCE], bývalé zaměstnankyně žalobkyně. Ta v tomto řízení vypovídala odlišně od své výpovědi učiněné v trestním řízení, když důvody odchylky od své výpovědi v rámci svého výsledku vysvětlila. V řízení bylo prokázáno, že svědkyně [REDAKCE] poskytla žalující společnosti vlastní finanční prostředky, a to buď v hotovosti nebo vkladem na účet žalující společnosti, bylo prokázáno, že jmenovaná dávala pokyny k výběrům z účtu žalobce, které byly používány i k osobní potřebě [REDAKCE] žalobce. Žalovaná sice byla [REDAKCE] zmocněna k právním úkonům, které byl oprávněn činit [REDAKCE] společnosti dle tehdy platného obchodního zákoníku, avšak nebylo prokázáno, ale ani tvrzeno, zda a jaké předpoklady pro naplnění tohoto zmocnění žalobce vytvořil. Žalovaná provedla výběr finanční částky 155 000 Kč dle obvyklého pokynu, a tak jako i v jiných případech s touto částkou naložila, tedy předala ji „zástupkyni žalobce“ paní [REDAKCE], jak sestru [REDAKCE] žalující společnosti označuje sám žalobce ve svém žalobním návrhu. Tomu, že výše jmenovaná převzala dne 21. 1. 2013 částku 155 000 Kč, odpovídá zjištění, že dne 25. 1. 2013 na svůj účet uložila 110 000 Kč i to, že o původu peněz pro účely tohoto vkladu neví. Sestra [REDAKCE] žalující společnosti tento svůj vklad hodnověrně nevysvětlila, z čehož lze v kontextu s dalšími provedenými důkazy učinit závěr o tom, jak a kým bylo po provedení výběru předmětných finančních prostředků s těmito penězi naloženo.
10. Okresní soud uzavřel, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku a to, že byly splněny všechny podmínky odpovědnosti za škodu, nemohl jejímu návrhu vyhovět, a proto návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím jako nedůvodný zamítl.
11. Rozhodnutí o nákladech řízení okresní soud odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšně žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 104 149,50 Kč, kterou podrobně specifikoval.
12. Proti rozsudku okresního soudu podal žalobce včas odvolání. Nesouhlasil se závěrem okresního soudu, dle něhož sama skutečnost, že byla žalovaná zproštěna v trestním řízení obžaloby, pokud jde o výběr částky 155.000 Kč z účtu žalobce, implikuje závěr, že takové jednání je plněním povinností zaměstnance. Žalovaná sice byla zproštěna obžaloby ve věci podezření ze spáchání trestného činu, kterého se měla dopustit výběrem a neoprávněnou dispozicí s předmětnými Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

finančními prostředky, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě vést k závěru, že předmětné jednání je bez dalšího plnění pracovních úkolů žalované a je např. vyloučen excès, tj. vybočení z mezí plnění úkolů zaměstnance. Dovedeno ad absurdum by každé jednání zaměstnance oprávněného disponovat s peněžními prostředky zaměstnavatele, které není posouzeno jako trestný čin, bylo jednáním v rámci pracovní smlouvy, což takto nelze dle názoru žalobkyně paušalizovat. Okresní soud nesprávně zaměňuje dispoziční oprávnění žalované k účtu zaměstnavatele, tj. právo udělit bance pokyn k tomu, jak má banka s prostředky na účtu naložit s tím, zda sama žalovaná obdržela pokyn zaměstnavatele vybrat tyto peněžní prostředky z bankovního účtu a předat je jiné osobě a zda s těmito vybranými prostředky nakládala v souladu s takovými pokyny zaměstnavatele a povinnostmi vyplývajícími z pracovní smlouvy. Účel, za jakým prostředky žalovaná vybrala z účtu žalobce a jak s nimi naložila je otázkou, ke které je nutno vést dokazování a břemeno důkazní a břemeno tvrzení, pokud jde o to, že žalovaná plnila povinnost vyplývající z pracovní smlouvy, tíží žalovanou. Také závěr okresního soudu, že žalovaná postupovala dle pokynů žalobce, nemá oporu v provedeném dokazování. Pro ██████████ žalobce by jistě nebyl žádný problém, pokud by chtěl jinou osobu, nota bene svoji sestru, pověřit dohledem nad svojí společností, udělit jí patřičné zmocnění či dispoziční oprávnění tak jak to učinil v případě žalované. Uvedené však neučinil a žalovaná si toho byla vědoma. Byla to tedy pouze žalovaná, kdo byl dle § 301 písm. d) zákoníku práce povinen řádně hospodařit s prostředky svěřenými jí zaměstnavatelem, střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. Pouze žalovaná byla dle ust. § 249 odst. 1 zákoníku práce povinna počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Povinností žalované, jako vedoucí provozovny a osoby pověřené vedením účetnictví, bylo v rámci její pracovní náplně, vést účetnictví tak, aby bylo věrným a poctivým obrazem finanční situace žalobkyně a vést je správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů. Všechna tato práva a povinnosti měla žalovaná a nikoli sestra ██████████. S ohledem na pracovní pozici žalované jako vedoucího zaměstnance a osoby odpovědné za vedení účetnictví tedy bylo postupovat tak, aby prostředky zaměstnavatele chránila a zajistila o jejich užití trvalé účastní záznamy. Skutečnost, že se žalovaná rozhodla ukončit své působení u žalující společnosti tak, že si připravila dohodu o ukončení pracovního poměru, kterou sama za obě strany podepsala, pokusila se o „předání“ prostředků zaměstnavatele příbuzné ██████████ kterou osobně znala, na výše uvedeném nic nemění. V řízení nebyl proveden žádný důkaz, ze kterého by plynulo zjištění kdy, z jakého důvodu či za jakých okolností a jaké částky žalovaná dříve obvykle předávala sestře ██████████. Závěr o obvyklém předávání finančních částek sestře ██████████, a to zvláště, jde-li o období po nástupu ██████████ žalující společnosti do VTOS, je jen velmi obecným a důkazně nepodloženým tvrzením. Okolnosti, za nichž k výběru předmětné částky došlo, tedy rozhodně nelze považovat za obvyklé. Poukázal i na to, že výpověď svědkyně ██████████ nelze za věrohodnou a její procesní využitelnost je tedy zásadně oslabena. Lze se oprávněně domnívat, že je v jejím případě je naplněno podezření ze spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 26 Cdo 1239/2011 k závěru o nevěrohodnosti svědků vedou jen závažné rozpory v jejich výpovědích, popř. mezi jejich výpověďmi a tvrzením protistrany v řízení. Je-li věrohodnost výpovědi svědka výrazně oslabena, je následkem to, že takový důkaz bude zpravidla jen součástí logického důkazního řetězce, který nenarušuje, nikoli důkazem rozhodujícím (viz. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3341/2006). O takový případ se jedná i v dané věci, jde-li o svědkyni ██████████ a její výpověď v rámci řízení před soudem prvního stupně. Žalobce dále namítal, že okresní soud nesplnil pokyn dovolacího soudu uložený mu ve svém zrušujícím rozhodnutí, a to zabývat se tím jaký byl osud finančních prostředků ve výši 155.000,--Kč. K této otázce se okresní soud vyjadřuje pouze velmi obecně a naznačuje, že částka 110.000,--Kč, kterou sestra ██████████ složila v lednu 2013 na svůj účet je tvořena právě z prostředků žalující společnosti. S ohledem na to, že sestra ██████████ převzetí peněz od žalované popřela, je tato indicie jediným nepřímým důkazem, který soud na podporu svého závěru Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

předkládá. Důkaz o uložení částky 110.000,-Kč však není, a bez dalšího ani nemůže být důkazem o převzetí částky 155.000,-Kč sestrou [REDACTED]. Jde o zcela osamocený nepřímý důkaz, který sám o sobě nepostačuje k prokázání tvrzení žalované. S ohledem na to, že jediným důkazem podporujícím tuto skutkovou verzi je tvrzení samotné žalované, nelze v daném případě dovodit existenci uceleného, spojitého a na sebe navzájem navazujícího řetězce důkazů, který ve svém důsledku vylučuje jakoukoliv pochybnost o prokazované skutečnosti. Dokonce i kdyby bylo takové tvrzení žalované pravdivé, pak v situaci, kdy žalovaná nezajistila pro žalobkyni žádný důkazně využitelný doklad, který by posloužil žalobci jako podklad pro to, aby se mohl vrácení této částky domáhat po sestře [REDACTED], resp. jiné osobě, která byla příjemcem uvedené částky, odpovídala by stejně žalovaná za vzniklou majetkovou újmu ve výši odpovídající reálně nevyhahatelným finančním prostředkům. Žalovaná by totiž svým úmyslným jednáním zcela vědomě svého zaměstnavatele dostala do situace, kdy by se před soudem nemohl domáhat vrácení /vydání uvedené částky zpět. Bylo prokázáno že žalovaná věděla, resp. musela vědět, že nezdokladovaným výdejem peněžních prostředků porušuje žalující společnost zákon o účetnictví a účetní standardy. Žalovaná jako dlouholetá účetní musela vědět, že její zaměstnavatel bude v důkazní nouzi, pokud bude chtít doložit, jak bylo s těmito penězi naloženo. Žalovaná by jednala přinejmenším v nepřímém úmyslu poškodit žalující společnost, neboť by vědomě částku 155.000,--Kč předala osobě, která prokazatelně nemá v žalující společnosti žádnou jednatelskou ani řídicí pravomoc, nevykonává práva zaměstnavatele a nebylo tvrzeno a tím méně prokázáno, že by byla alespoň v nějakém v závazkovém vztahu k žalující společnosti. Žalovaná netvrdí, že by vydáním této částky kompenzovala nějaký závazek žalobkyně. Žalovaná by tak pouze plnila nijak neodůvodněné přání sestry [REDACTED]. Chybí zde tedy jakýkoli přesah do pracovněprávního vztahu žalované k žalobkyni.

13. Okresní soud se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s tvrzením žalované, že finanční prostředky předala sestře [REDACTED]. [REDACTED] vypověděla v postavení svědka, že nikdy takovou částku od žalované nepřevzala. Žalovaná jiný důkaz o tom, jak s částkou 155.000,--Kč naložila, nepředložila. Okresní soud svůj závěr o předání částky 155.000,--Kč [REDACTED] nicméně podpořil poukazem na skutečnost, že 25.01. 2013 vložil [REDACTED] na svůj účet 110.000,--Kč s tím, že původ této částky nebyla schopna objasnit. Za účelem vyjasnění této okolnosti žalobce navrhl opětovný výslech [REDACTED], který byl však soudem zamítnut. Za dané situace měl okresní soud vést dle pokynu dovolacího soudu dál dokazování k prověření, zda a komu žalovaná uvedenou částku žalovaná předala a pakliže návrh na vedení dalšího dokazování zamítne, nelze rozhodnout současně tak, že žalobkyně své důkazní břemeno stran oprávněnosti uplatněného nároku neunesla, jak z napadeného rozhodnutí vyplývá. Jak vyplývá z judikatury vyšších soudů, účastníkem označený důkaz soud neprovede pouze v případě, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nelze prokázat pro věc rozhodnou skutečnost, například proto, že označený důkaz je zjevně nezpůsobilý prokázat tvrzenou skutečnost nebo že se týká skutečnosti, která je podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci bezvýznamná (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8.4.1994, sp. zn. 6 Cdo 107/93). Výslech sestry [REDACTED] k této skutečnosti však nepochybně pro věc samotnou význam má. Z důvodu neunesení důkazního břemene lze rozhodnout v neprospěch účastníka současně pouze tehdy, jestliže zhodnocení důkazů, které byly za řízení provedeny, neumožňuje soudu přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka a ani o tom, že by bylo nepravdivé. Pro takový případ však rovněž potřebné důkazy nebyly žalovanou předloženy. S ohledem na výše uvedené skutečnosti měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí je namístě zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení, a to zejména za účelem naplnění pokynu dovolacího soudu, když v tomto směru okresní soud ani žalovanou stranu nevyzval k doplnění tvrzení a návrhu odpovídajících důkazů.
14. Krajský soud z podnětu včas podaného a přípustného odvolání žalobce přistoupil k projednání jeho odvolání. Poznává, že odvolacímu jednání předcházelo jednání účastníků o smíru, přičemž za tímto účelem bylo řízení přerušeno (§ 110 o.s.ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

15. Za odvolacího jednání vedl odvolací soud účastníky ke smíru. Účastníci se shodli na smíru ve znění, jež se podává z výroku tohoto usnesení, přičemž smír obsahuje i ujednání o nákladech řízení před okresním i odvolacím soudem.
16. Krajský soud neshledal, že by účastníky navržený smír byl v rozporu s právními předpisy, a proto změnil odvoláním žalobce napadený rozsudek okresního soudu (§ 220 odst. 2 o.s.ř.) tak, že uzavřený smír účastníků schválil (§ 211 a § 99 o.s.ř.).

**Poučení:**

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Pardubice 15. září 2025

Mgr. Miloš Zdražil v. r.  
předseda senátu